

Andrea Javůrková

Talisman štěstí

„Vstávej,“ ozvalo se ze zdola. Vstala jsem a podívala se, co to mám na stole. Byla tam hadrová panenka. Místo očí knoflíčky a na sobě měla ušité červené šaty. „Alenko! Tak už pojd’!“ křikla na mě mamka.

„Jo,“ zavolala jsem. Přijdu dolů a nechápavě se podívám na maminku, asi takovým pohledem - jako vážně? „Copak, nelíbí se ti? Tu mám po mojí praprapra...“ řekla maminka. „Mami, musím jít, řekneš mi to pak,“ přerušila jsem ji. Celou dobu ve škole jsem přemýšlela, jak mám mamince říct, že tu panenku nechci. „Tak Alenko, řekni nám, co jsem teď vysvětlovala,“ zeptala se paní učitelka. „A sakra!“ pomyslela jsem si. Nahlas jsem však neřekla nic. „Dej mi na stůl žakovskou!“

Když jsem přišla domů, maminka se zeptala: „Jak bylo ve škole?“ „Ale nic, jako vždycky, to samé! Jdu nahoru,“ zavolala jsem. „Počkej,“ zapomněla jsem ti říct o té panence. Pojd’ si sednout a poslouchej.

Když tvoje prapraprababička byla malá, dostala hadrovou panenku. Její maminka na ni ušila červené šaty. Když musel tatínek odjet na vojnu, dala mu panenku, aby na ně vzpomínal. Válka byla krutá, trvala skoro čtyři roky a bylo těžké přežít. Jen přibývalo mrtvých. Tatínek posílal domů dopisy alespoň jednou za týden. Psal, že se má dobře a že se na ně těší. Jednou přišla zpráva z vojny. Psalo se v ní: „Dobrý den, váš muž byl postřelen. Právě bojuje o život. Mám vám od něho vzkázat, že vás má moc rád.“ Byl to pro ni hrozný pocit vědět, že její tatínek bojuje o život. Trvalo to rok. Každý měsíc dostávali zprávy z vojny, jak na tom tatínek je. Jednoho dne přišel dopis od tatínka, že mu je lépe a že má u sebe pořád panenku na stolku, aby na ně myslel.

O dva měsíce později přišla zpráva, že tatínek bude v pořádku. Přijel z vojny zdravý. A řekl, že mu ta panenka velmi pomohla.

Když tvoje prapraprababička vyrostla, narodil se jí syn. Dala mu panenku a vypravovala mu o svém dědečkovi. Tvářil se na ni stejně jako ty. Když byl ve třetí třídě, šel s kamarádem ven, přecházeli silnici. Najednou auto a ... Bylo to o fous, auto zastavilo. Když přišel domů, vyprávěl to mamince. „A zase se to osvědčilo,“ řekla mu jeho maminka, moje babička. „A co mami?“ vyzvídal. Maminka mu řekla, ať se podívá do batohu. „Mami, mám tam panenku! Co kdyby ji Honza našel? To by byl trapas! Fakt dík!“ odsekl. Panenka už podruhé zachránila život...

Po tomto příběhu se mi nezdála panenka ošklivá, ale vzácná. A tak jsem si ji zamilovala a nosila jsem ji pořád u sebe.